

Як допомагати людям з інвалідністю

Вікторія та Євген. Молоде харківське подружжя. Крім кохання, маленької донечки та побуту їх об'єднує ще одне – спільна хронічна хвороба. І в чоловіка, і в жінки дитячий церебральний параліч.

Із майбутнім чоловіком Вікторія Андріїшена познайомила в одній із соціальних мереж. Випадково відправила йому повідомлення, переплутавши з іншою людиною. Почали спілкуватися. Спочатку віртуально, адже жили у різних містах. А згодом стали їздити один до одного у гості. У той час Вікторія навчалася і мешкала у Харкові. Через півтора року після знайомства саме в цьому місті дівчина та юнак вирішили побудувати своє сімейне гніздечко. Попри те, що рідні з обох боків були проти їхнього шлюбу.

Незважаючи на хворобу, молоді отримали вищу освіту. А Вікторія ще й досягла успіхів у спорті, яким займається з тринадцяти років.

Вікторія Андріїшена – бронзова призерка Європи з паралімпійського спорту: «Я почала займатися професійно легкою атлетикою для того, чтобы у меня было по пять тренировок в неделю. Режим. Притом, режим во всем. Не только в спорте, а и режим питания, режим во сне, режим в каких-то умственных нагрузках. Потому что все должно быть пропорционально и все должно быть равномерно для того, чтобы человек чувствовал баланс в своем теле, в своем здоровье – психическом, физическом, духовном. Чтобы человек реально не только мог развиваться со стороны физического тела, но и со стороны своих каких-то моральных ценностей, чтобы он сам себя развивал, чтобы он сам себя продвигал в этой жизни».

До занять спортом Вікторію підштовхнуло те, що її здоров'я

погіршувалося. І вона шукала спосіб зміцнити свій фізичний стан. Змагання ж стали стимулом для того, щоб підтримувати себе у формі. Заняття спортом жінка називає перемогою над собою. А це складніше, ніж подолати суперника. Спочатку була участь у змаганнях у Херсонській області «Повір у себе» для осіб з інвалідністю. А в 2014 році Вікторія отримала дві бронзові медалі на Чемпіонаті Європи у Великобританії. Спортсменка своїми досягненнями не пишається. Вважає, що результатів може досягти кожен, хто цього прагне.

Вікторія Андріїшена – бронзова призерка Європи з паралімпійського спорту: «Я понимала, что мне в этой жизни будет труднее, чем остальным. Что мне нужно прорываться. И нас в детдоме тоже никогда не жалели. И все типа говорили, что вам будет трудно в жизни. Но мы это понимали еще с самого детства, что мы не такие, что нам как бы сложнее, что будут на нашем пути люди, которые будут нам помогать, а будут наоборот, сталкивать с верного пути».

Чоловік Вікторії, Євген, за фахом програміст. Займається просуванням сайтів. Він зараз єдиний годувальник у сім'ї. Адже Вікторія доглядає за дворічною донечкою. Завдяки наполегливій праці Євгена подружжя змогло придбати у кредит квартиру в новобудові, де мешкають близько року.

Євген Авєдов – чоловік Вікторії: «Я чувствую себя счастливым. Потому что я имею все, что может иметь обычный здоровый человек. Даже больше. У меня есть жена, есть ребенок, есть работа, есть квартира. А остальное будет зарабатываться».

Донечка Катерина – це найцінніше в житті подружжя. Дівчинка народилася абсолютно здоровою, адже ДЦП не є спадковим захворюванням. Євген та Вікторія самотужки виховують дитину. І в них це виходить не гірше за інших. Попри те, що деякі медики не визнавали права цієї сім'ї бути батьками.

Вікторія Андріїшена – бронзова призерка Європи з паралімпійського спорту: «Я когда была беременная и меня как

бы положили на сохранение якобы. Мне начмед этого перинатального центра спросил у меня: «Кто Вам разрешил беременеть?!». Это очень низко, когда задают такие вот вопросы».

Є й позитивні приклади того, як суспільство може ставитися до людей з інвалідністю. Коли Вікторія вступала до Харківського університету імені Каразіна, на кафедру валеології, вона хвилювалася, як сприймуть її там. Страхи виявилися марними. Вікторія відчувала підтримку викладачів і одногрупників. У цьому середовищі відчувала себе особистістю. Та поки таке ставлення залишається рідкісним явищем.

Вікторія Андріїшена – бронзова призерка Європи з паралімпійського спорту: “Меня реально не устраивает то, что общество воспринимает людей с ограниченными возможностями как каких-то инопланетян. Потому что мы когда с Женей идем, просто прогуливаемся, на нас смотрят косо. Мы эти взгляды ощущаем. Обществу нужно быть готовым к тому, что есть в нем такие люди, которым нужно помочь, которым нужна моральная поддержка, иногда и материальная поддержка, потому что не все люди с инвалидностью могут работать. Я хочу, чтобы общество воспринимало людей с инвалидностью как полноценных членов общества, а не как людей второго сорта».

Вікторія мріє закінчити курси фізичної реабілітації, щоб допомагати дітям із ДЦП. Вона прагне, щоб батьки таких дітей вірили в них, займалися ними, не ставили на них «хрест». Своім прикладом жінка хоче показати, що коли працювати, результат буде неодмінно. Проте в реабілітації важлива постійність та індивідуальний підхід.

Вікторія Андріїшена – бронзова призерка Європи з паралімпійського спорту: «Почему я против только одиночных курсов физической реабилитации? Потому что я считаю, что физическая реабилитация должна быть постоянно, непрерывно для человека с ДЦП, потому что так как у нас заведено в индивидуальной программе реабилитации для инвалидов, что раз в

год санаторно-курортное лечение и так далее. Нет. Санаторно-курортное лечение должно быть, но помимо этого должны быть еще другие какие-то виды реабилитации. Это должна быть психическая реабилитация. Это должны быть, так сказать центры для общих интересов людей с инвалидностью. Это все должно быть бесплатно в первую очередь для того, чтобы человек мог развиваться. Проблема в том, что не каждая семья, где есть человек с инвалидностью, может позволить себе поехать в этот центр либо даже не знает о существовании этого центра. Я считаю, что этим должны заниматься социальные службы. Для того, чтобы как-то продвинуть человека, чтобы он не скучал там под телевизором или в компьютере. Чтобы его жизнь была полноценной. Не только для него самого, но и для общества».

Хоча тепер заміжня Вікторія вже не займається спортом професійно, вона все рівно продовжує вести здоровий спосіб життя. Жінка три-чотири рази на тиждень відвідує тренажерний зал, п'ять разів на тиждень займається бігом. Вона забезпечує родину здоровим харчуванням, дотримується режиму сну. Вікторія, втім як і її чоловік, не мають шкідливих звичок. У вільний час подружжю подобається читати. А ще вони люблять прогулянки, під час яких розмірковують, що саме можна було б покращити не тільки у своєму житті, але й у суспільстві, в країні.

Галина Кушнір, Олександр Федоров, Харків, "Вісті надії"